

Rožukronis sv. Jāzepa godam

Es ticu...; *I reizi*: Tēvs mūsu...

10 reizes: Esi sveicināts, Jāzep, Dāvida dēls, taisnīgais un jaunavīgais vīrs, gudrība ir ar tevi! Tu esi svētīts starp visiem cilvēkiem un svētīts ir Jēzus, tavas uzticīgās līgavas Marijas auglis. Svētais Jāzep, cienīgais Jēzus Kristus un Svētās Baznīcas tēvs un aizsargs, lūdz par mums, grēciniekiem, un iegūsti mums no Dieva dievišķo gudrību tagad un mūsu nāves stundā! Amen.

I reizi: Gods lai ir Tēvam...

Pirmais noslēpums

Svētais Jāzep, to sāpju un prieka dēļ, ko izjuti, Jaunavai Marijai esot mātes cerībās, (*visi*.) **palīdzi man tēvišķi dzīvē un nāves stundā!**

No pāvesta Franciska apustuliskās vēstules “*Patris corde*” (“Ar tēvišķu sirdi”): “Līdzīgi kā Marijai Dievs atklāja savu pestīšanas plānu, tāpat Viņš sapņos atklāja Jāzepam savus plānus, kas Bībelē, tāpat kā visās senajās tautās, tika uzskatīti par vienu no veidiem, kā Dievs atklāj savu gribu. Jāzeps ir dziļi satraukts, ņemot vērā Marijas neizskaidrojamo grūtniecību: viņš nevēlas “viņu publiski apsūdzēt”, bet nolemj “slepeni atstāt” (Mt 1, 19). Pirmajā sapnī eņģelis palīdz viņam atrisināt viņa nopietno dilemmu: “Nebīsties pieņemt savu sievu, Mariju, jo, kas viņā ir iemiesojies, ir no Svētā Gara. Viņa dzemdēs Dēlu, un tu nosauksi Viņu vārdā Jēzus, jo Viņš atpestīs savu tautu no tās grēkiem” (Mt 1, 20-21). Viņa reakcija bija tūlītēja: “Uzmodies no miega, Jāzeps darīja tā, kā Kunga eņģelis bija viņam pavēlējis” (sal. Mt 1, 24). Pateicoties paklausībai, viņš pārvarēja savu drāmu un izglāba Mariju. Visos dzīves apstākļos Jāzeps spēja izteikt savu “*fiat*”, tāpat kā Marija pasludināšanas brīdī un Jēzus Ģetzemanē.”

Otrais noslēpums

Svētais Jāzep, to sāpju un prieka dēļ, ko izjuti, Jēzum piedzimstot, **palīdzi man tēvišķi dzīvē un nāves stundā!**

No “*Patris Corde*”: “Tieši tāpat kā Dievs teica mūsu svētajam: “Jāzep, Dāvida dēls, nebīsties” (Mt 1, 20), šķiet, Viņš arī mums atkārtoti: “Nebīstieties!”. Mums ir jānoliek malā dusmas un vilšanās un bez jebkādas pasaulīgas atkāpšanās, bet ar drosmi, kas pilna cerības, jāsaģatavo vieta [savā dzīvē] tam, ko mēs vēl neesam izvēlējušies, bet kas jau pastāv. Šādi pieņemot dzīvi, mēs tiekam ievadīti tās apslēptajā jēgā. Ikviena no mums dzīve var atsākties brīnumainā veidā, ja būsīm drosmīgi, lai dzīvotu to atbilstoši tam, ko mums saka Evaņģēlijs. Un nav svarīgi, vai šobrīd šķiet, ka viss notiek nepareizi, vai arī dažas lietas tagad ir neatgriezeniskas. Dievs var likt puķēm dīgt starp klintīm. Pat ja mūsu sirds kaut ko mums pārmet, viņš “ir lielāks nekā mūsu sirds un zina visu” (1. Jņ 3, 20).

Evaņģēlists Lūkass stāsta, ka Jāzeps ir veicis garo un neērto ceļu no Nācaretes uz Betlēmi saskaņā ar imperatora Cēzara Augusta rīkojumu, kas saistīts ar tautas skaitīšanu, lai pierakstītos savā pilsētā. Šādos apstākļos Jēzus piedzima (sal. 2, 1-7) un, tāpat kā visi citi bērni, tika ierakstīts impērijas reģistrā. Jāzeps redzēja Mesiju dzimušu stallī, jo citur “viņiem nebija vietas” (Lk 2, 7). Viņš bija liecinieks tam, kā Viņu pielūdza gani (sal. Lk 2, 8-20) un Gudrie (sal. Mt 2, 1-12), kuri attiecīgi pārstāvēja Izraēļa tautu un pagānu tautas.”

Trešais noslēpums

Svētais Jāzep, to sāpju un prieka dēļ, ko izjuti, kad Bērns Jēzus tika apgraizīts, **palīdzi man tēvišķi dzīvē un nāves stundā!**

No “*Patris corde*”: “Jāzeps bija drosmīgs, uzņemoties likumīgu tēvišķību pār Jēzu, kuram viņš deva eņģeļa atklāto vārdu: “Tu nosauksi Viņu vārdā Jēzus, jo Viņš atpestīs Savu tautu no tās grēkiem” (Mt 1, 21). Kā zināms, seno tautu vidū personas vai lietas nosaukšana vārdā nozīmēja tās iegūšanu īpašumā, kā to darīja Ādams Radīšanas grāmatā (sal. 2, 19-20).

Īpaši sv. Lūkass centās parādīt, ka Jēzus vecāki ievēroja visus Likuma priekšrakstus: Jēzus apgraizīšanas, Marijas šķīstīšanās pēc dzemdībām un pirmdzimtā upurēšanas Dievam rituālus (sal. 2, 21-23).”

Ceturtais noslēpums

Svētais Jāzeps, to sāpju un prieka dēļ, ko izjuti, Simeonam pravietojot, **palīdzi man tēvišķi dzīvē un nāves stundā!** No *“Patris corde”*: “Templī četrdesmit dienas pēc Viņa dzimšanas Jāzeps un Viņa Māte upurēja Bērnu Kungam, un, izbrīnīts, ieklausījās pravietojumos, ko Simeons pasludināja attiecībā uz Jēzu un Mariju (sal. Lk 2, 22-35). Kā Dāvida pēcnācējs (sal. Mt 1, 16-20), no kura saknes bija jāpiedzimst Jēzum, saskaņā ar pravieša Nātana solījumu Dāvidam (sal. 2. Sam 7), kā arī Marijas no Nācaretes līgavainis svētais Jāzeps ir saikne starp Veco un Jauno Derību. Pestīšanas vēsture piepildās “cerībā pretēji cerībai” (sal. Rom 4,18) caur mūsu vājībām. Pārāk bieži mēs domājam, ka Dievs paļaujas tikai uz to, kas mūsos ir labs un uzvarošs, lai gan patiesībā lielākā daļa Viņa plānu tiek realizēti caur mūsu vājībām un neskatoties uz tām.”

Piektais noslēpums

Svētais Jāzeps, to sāpju un prieka dēļ, ko izjuti, bēgot uz Ēģipti, **palīdzi man tēvišķi dzīvē un nāves stundā!** No *“Patris corde”*: “Otrajā sapnī eņģelis pavēl Jāzepam: “Celies un ņem Bērnu un Viņa Māti, un bēdz uz Ēģipti; paliec tur, kamēr es tev sacīšu; jo notiks, ka Herods meklēs Bērnu, lai Viņu nonāvētu” (Mt 2, 13). Lai pasargātu Jēzu no Heroda, viņš kā svešinieks devās dzīvot uz Ēģipti (sal. Mt 2, 13-18). Jāzeps nevilcinājās, viņš paklausīja, nedomājot par grūtībām, ar kurām viņam nāksies sastapties: “Viņš, uzcēlies naktī, paņēma Bērnu un Viņa Māti un aizgāja uz Ēģipti; un viņš bija tur līdz Heroda nāvei” (Mt 2, 14-15). Ēģiptē Jāzeps pārliecinoši un pacietīgi gaidīja apsolīto eņģeļa ziņu, lai atgrieztos savā zemē.”

Sestais noslēpums

Svētais Jāzeps, to sāpju un prieka dēļ, ko izjuti, atgriežoties no Ēģiptes, **palīdzi man tēvišķi dzīvē un nāves stundā!** No *“Patris corde”*: “Tiklīdz Dieva vēstnesis trešajā sapnī, informējot viņu, ka tie, kas mēģināja nonāvēt Bērnu, ir miruši, pavēlēja viņam piecelties, paņemt Bērnu un Māti sev līdz un atgriezties Izraēļa zemē (sal. Mt 2, 19-20), viņš atkal bez vilcināšanās paklausīja: “Viņš piecēlās, ņēma Bērnu un Viņa Māti un iegāja Izraēļa zemē” (Mt 2, 21). Atpakaļceļā, kad viņš “izdzirdēja, ka Arhelāus valda Jūdejā, sava tēva Heroda vietā, viņš baidījās tur iet, un, sapnī pamācīts – kas notiek jau ceturto reizi – aizgāja uz Galileju. Un, tur nonācis, viņš dzīvoja pilsētā, kura saucās Nācarete” (Mt 2, 22-23). Pēc atgriešanās dzimtenē viņš dzīvoja apslēptībā mazajā, nezināmajā Nācaretes ciematā Galilejā, no kurienes, kā tika runāts, “nenāk pravietis” un “nekas labs nevar būt” (sal. Jņ 7,52; 1,46); tālu prom no Betlēmes - dzimtās pilsētiņas - un no Jeruzalemes, kur pacēlās templis. Jāzeps kā ģimenes galva mācīja Jēzu pakļauties vecākiem (sal. Lk 2, 51) saskaņā ar Dieva bausli (sal. 2. Moz 20, 12).”

Septītais noslēpums

Svētais Jāzeps, to sāpju un prieka dēļ, ko izjuti, pazaudējot un atrodot Jēzu templī, **palīdzi man tēvišķi dzīvē un nāves stundā!**

No *“Patris corde”*: “Kad svētceļojuma laikā uz Jeruzalemi viņi pazaudēja divpadsmit gadus veco Jēzu, viņš un Marija ar sāpēm meklēja Viņu un atrada templī, kad Viņš sarunājās ar Likuma zinātājiem (sal. Lk 2, 41-50). Jāzeps redzēja, kā Jēzus katru dienu auga “gudrībā un gados, un žēlastībā pie Dieva un cilvēkiem” (Lk 2, 52). Gluži tāpat kā Kungs rīkojās ar Izraēli, tā viņš “mācīja staigāt, ņēma pie rokas: bija Viņam kā tēvs, kurš ceļ bērnu pie vaiga un noliecas pār viņu, lai viņu pabarotu” (sal. Os 11, 3-4). Jēzus redzēja Dieva maigumu Jāzepā: “Kā tēvs žēlo savus bērnus, tā Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņa bīstas” (Ps 103, 13). Jāzeps, iespējams, sinagogā bija dzirdējis, kad viņš lūdzās ar psalmiem, ka Izraēļa Dievs ir maiguma Dievs, ka viņš ir labs pret visiem un ka “viņa žēlsirdība ir pret visiem viņa darbiem” (Ps 145, 9).

Klusībā Nācaretē, Jāzēpa skolā, Jēzus iemācījās pildīt Tēva gribu. Šī griba kļuva par Viņa ikdienišķo barību (sal. Jņ 4, 34). Pat dzīves visgrūtākajā brīdī, kādu Viņš piedzīvoja Ģetzemanē, Viņš vēlējās izpildīt Tēva, nevis savu gribu un kļuva “paklausīgs līdz nāvei ... pie krusta” (Fil 2, 8). Šī iemesla dēļ Vēstules ebrejiem autors rezumē: Jēzus “mācījās paklausību caur to, ko izcieta” (5, 8). No visiem šiem notikumiem izriet, ka “Dievs aicināja Sv. Jāzēpu, lai viņš varētu tieši kalpot Jēzus personai un misijai, ar savu tēvišķību: “tieši tā, laika pilnībā, Jāzeps piedalās lielajā pestīšanas noslēpumā un patiesi ir pestīšanas kalps.” (Sv. Jānis Pāvils II, *Redemptoris custos*)”